

ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ - ਨੰਬਰ ਪੈਂਤੀ

ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਢਾਂਚੇ ਦਾ ਉਘਾੜਾ: ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਦੀ ਅੰਤਰਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਅਤੇ ਆਰਮੇਗੇਡਨ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਤਿੰਨ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ

Jeff Pippenger

2023-12-30

“ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ” ਵਿੱਚ, 1798 ਵਿੱਚ, ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਲਾਈ ਦਰਿਆ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਦਰਸ਼ਣੀ, ਅਨਮੋਹਰ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਉਸ ਦਰਸ਼ਣੀ ਨੇ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਨੂੰ ਜਾਂਚੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਆਇਤ ਜੋ ਉਸ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਨੀਂਹ ਬਣੀ, ਦਾਨੀਏਲ ਅੱਠਵਾਂ ਅਧਿਆਇ, ਅਤੇ ਚੌਦਵੀਂ ਆਇਤ ਹੈ। ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ, ਉਹ ਦੂਤ ਜੋ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਅਨਮੋਹਰ ਹੋਣ ਨੂੰ ਪਛਾਣਣ ਲਈ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਦਰਸ਼ਣੀ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸਾਰੀਆਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਿਆ, ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਉਹ ਕਾਰਜ ਜ਼ਰੂਰ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮਿਲਰ ਨੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਬਚਨ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਉਸ ਨੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦੇ ਕੁਝ ਅਜੇਹੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਜੋ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੀ ਪਛਾਣੇ ਅਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਉਹ ਨਿਯਮ ਸੰਹਿਤਾਬੱਧ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਦੇ ਵਿਆਖਿਆ-ਨਿਯਮਾਂ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣੇ ਗਏ। ਉਹ ਨਿਯਮ ਦਿਵਯ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਿਤ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤੇ ਜਾਣਗੇ ਜੋ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਆਰੰਭ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਨਗੇ। ਮਿਲਰ ਨੇ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਬਾਈਬਲ ਦਾ ਆਪਣਾ ਅਧਿਐਨ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਆਰੰਭ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕੇਵਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਹੱਦਾਂ ਤੱਕ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਉਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਮਝ ਲੈਂਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਦਾ ਉਹ ਉਸ ਵੇਲੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਪੱਧਰ ਤੋਂ ਇਹ ਸੌਖੇ ਹੀ ਵੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲੀ ਸਮੇਂ-ਸਬੰਧੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਿਲਰ ਨੇ ਪਛਾਣਿਆ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਦਾ ਉਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ 1844 ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਦੱਸਣਾ ਸੀ, ਲੇਵੀਆਂ ਛੱਬੀ ਦੇ “ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ” ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਸੀ।

ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਦੂਤ ਗਬਰਿਏਲ ਨੇ, ਹੋਰ ਪਵਿੱਤਰ ਦੂਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ, ਮਿਲਰ ਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਦਿਸ਼ਾ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਵੇਂ ਗਬਰਿਏਲ ਨੇ ਦਾਨੀਏਲ, ਯੂਹੰਨਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ਅਤੇ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਸਾਰੇ ਨਬੀਆਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਨੂੰ ਦਿਸ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਸੀ; ਕਿਉਂਕਿ ਗਬਰਿਏਲ ਨੂੰ ਉਹ ਕੰਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੇ ਗਵਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਗਬਰਿਏਲ ਦਾ ਕੰਮ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਨਾਮ, ਲੂਸੀਫ਼ਰ, ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਰੌਸ਼ਨੀ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣ ਵਾਲਾ। ਗਬਰਿਏਲ ਨੇ ਮਿਲਰ ਤੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਪਹੁੰਚਾਈ, ਅਤੇ ਉਸ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੀ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਉਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਨੇ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਨੂੰ ਜਾਂਚੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ।

ਪਿੱਛੋਂ ਵੇਖਣ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ, ਜੋ ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਪਛਾਣ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਬਚਨ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅੰਤਰਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਜੋ ਨੇੜੇ ਆ ਰਹੇ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਦੇ ਉਸਦੇ ਕੰਮ ਲਈ ਕੁੰਜੀਆਂ ਬਣ ਗਈਆਂ। ਉਹਨਾਂ ਕੁੰਜੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਪ੍ਰਯੋਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦਿਨ ਇੱਕ ਵਰ੍ਹੇ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਦੂਜੀ ਇੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਸੰਰਚਨਾ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਉਸਨੇ ਉਪਯੋਗ ਉਹਨਾਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀਆਂ ਰੇਖਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸਹੀ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਮਿਲਾਉਣ ਲਈ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਉਸਨੇ ਖੋਜੀਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਸੰਰਚਨਾ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸ਼ੈਤਾਨੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਉੱਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਉੱਤੇ ਉਜਾੜ ਲਿਆਈ। ਮਿਲਰ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਖੋਜਾਂ ਉਸ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਸੰਰਚਨਾ ਉੱਤੇ ਰੱਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਜੋ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕਤਾ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਆਈ, ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਦੂਜੇ ਆਗਮਨ ਤੱਕ ਲਗਾਤਾਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਨੂੰ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠ ਰੱਖਿਆ।

ਉਸ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਸੰਰਚਨਾ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਨਿਆਂ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਜੋਂ 22 ਅਕਤੂਬਰ 1844 ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਹਰ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪਛਾਣਣ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਦਿੱਤੀ। ਪਰ ਉਹ ਸੱਚਾਈ ਸੀਮਿਤ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਬੁਤਪਰਸਤੀ ਅਤੇ ਪਾਪਾਈਵਾਦ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਤੀਜੀ ਉਤਪੰਨਕ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਿਆ। ਉਸ ਲਈ ਉਸ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦਾ ਕੰਮ 22 ਅਕਤੂਬਰ 1844 ਦਾ ਐਲਾਨ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਤੀਜੀ ਉਤਪੰਨਕ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਉਸ ਤਾਰੀਖ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ।

ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਰੋਮ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਾਪਾਈ ਰੋਮ—ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਉਜਾੜ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਬਣਤਰ ਉੱਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ-ਸੰਬੰਧੀ ਸਮਝਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬਿਠਾਉਣ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਦੀ ਇਹ ਸਮਝ ਸੀ ਕਿ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ "the daily" ਵਜੋਂ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸ਼ਬਦ ਮੂਰਤੀਪੂਜਾ ਅਤੇ/ਜਾਂ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਰੋਮ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸੀ। "ਤਾਮੀਦ" ਸ਼ਬਦ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ "the daily" ਵਜੋਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਦਾਨੀਏਲ ਵੱਲੋਂ ਪੰਜ ਵਾਰ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਹਰ ਵਾਰ ਉਸ ਪ੍ਰਤੀਕ ਦੇ ਨਾਲ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਿਲਰ ਨੇ ਠੀਕ ਹੀ ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿ ਮੰਨਿਆ ਸੀ। ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦਾ ਉਹ ਪ੍ਰਤੀਕ, ਜੋ ਹਮੇਸ਼ਾਂ "the daily" ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਦੋ ਪ੍ਰਤੀਕਾਂ ਰਾਹੀਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਵੇਖਿਆ ਜਾਵੇ, ਪਾਪਾਈ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਪ੍ਰਤੀਕ ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਨੂੰ ਹੀ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ; ਤਥਾਪਿ, ਜਦੋਂ ਦਾਨੀਏਲ ਨੇ "ਤਾਮੀਦ" ਸ਼ਬਦ ਵਰਤਿਆ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ "the daily" ਵਜੋਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਦੋਂ ਇਹ ਸਦਾ ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਤੀਕ ਦੇ ਨਾਲ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ। ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ "the daily" ਬਾਰੇ ਮਿਲਰ ਦੀ ਸਮਝ ਉਸ ਬਣਤਰ ਦੀ ਨੀਂਹ ਬਣ ਗਈ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਮੂਰਤੀਪੂਜਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਵਾਲੀਆਂ ਦੋ ਉਜਾੜ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਉੱਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਦੇਖੀ ਸੀ। ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ "the daily" ਨੂੰ ਮੂਰਤੀਪੂਜਾ ਵਜੋਂ ਮਿਲਰ ਦੀ ਪਛਾਣ ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਵਿਵਾਦ ਬਣਨ ਲਈ ਨਿਧਾਰਤ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ ਦੀ ਦੂਜੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਵਿੱਚ ਹੋਈ, ਜੋ 1888 ਵਿੱਚ ਆਰੰਭ ਹੋਈ ਸੀ।

ਪਹਿਲੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਸੰਬੰਧੀ ਸੱਚਾਈ ਜੋ ਮਿਲਰ ਨੇ ਖੋਜੀ, ਅਤੇ ਜੋ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਦੀ ਸਮਝ ਦਾ ਇੱਕ ਅੰਗ ਸੀ, ਲੇਵੀਆਂ ਛੱਬੀ ਦੇ "ਸੱਤ ਸਮੇਂ" ਸਨ; ਅਤੇ 1863 ਵਿੱਚ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਮਿਲਰ ਦੀਆਂ ਸਥਾਪਿਤ ਸੱਚਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਸੀ। ਉਸ ਅਸਵੀਕਾਰ ਨਾਲ ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਹੋਈ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਲਾਓਦੀਕੀਆ ਦੇ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਭਟਕਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਏ। ਦੂਜੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ 1888 ਵਿੱਚ ਮਿਨੀਐਪੋਲਿਸ ਜਨਰਲ ਕਾਨਫਰੰਸ ਵਿੱਚ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਹੋਈ ਬਗ਼ਾਵਤ ਦੇ ਪਰਿਣਾਮਸਰੂਪ, 1901 ਵਿੱਚ ਮਿਲਰ ਵੱਲੋਂ "the daily" ਦੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪਛਾਣ—ਕਿ ਉਹ ਪੈਗਨਵਾਦ ਹੈ—ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਸ਼ੈਤਾਨੀ ਕੰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ। "the daily" ਦੀ ਸਹੀ ਸਮਝ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦ ਤੱਕ ਕਿ ਉਸ ਭਵਿੱਖਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨਹੀਂ, ਜਿਸ ਨੇ ਇਹ ਪਛਾਣਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮਿਲਰ ਦੀ "the daily" ਬਾਰੇ ਸਹੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜੋ ਮਤ ਪ੍ਰਚਾਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਹ "ਉਹਨਾਂ ਦੂਤਾਂ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਵਰਗ ਤੋਂ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।" ਪੂਰਨ ਅਸਵੀਕਾਰ ਤੀਜੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਵਿੱਚ, ਲਗਭਗ 1931 ਦੇ ਆਸ-ਪਾਸ, ਹੋਇਆ। ਤੀਜੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ 1919 ਦੀ ਬਾਈਬਲ ਕਾਨਫਰੰਸ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ W. W. Prescott ਦੀ ਪੁਸਤਕ, The Doctrine of Christ, ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਨਾਲ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। 1919 ਵਿੱਚ ਤੀਜੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਹੋਈ ਅਤੇ ਇਹ 1957 ਵਿੱਚ ਪੁਸਤਕ Questions on Doctrine ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਤੱਕ ਜਾਰੀ ਰਹੀ।

ਜਦੋਂ ਮਿਲਰ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਹਥੱਕੂਕ ਦੀਆਂ ਦੋ ਤਖਤੀਆਂ ਉੱਤੇ (1843 ਅਤੇ 1850 ਦੇ ਅਗਵਾਈਕਾਰੀ ਚਾਰਟਾਂ ਉੱਤੇ) ਸਥਾਪਿਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਤਦ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਫਿਰ ਇਸ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇੱਕ ਹੋਰ, ਅਰਥਾਤ ਤੀਜੀ, ਉਜਾੜਨ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਜੋ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕਤਾ ਅਤੇ ਪਾਪਤੰਤਰ ਦੇ ਪਿੱਛੋਂ ਆਵੇਗੀ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਤਾਏਗੀ।

"ਮੂਰਤੀਪੂਜਾ ਰਾਹੀਂ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਪਾਪਤੰਤਰ ਰਾਹੀਂ, ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੇ ਬਹੁਤੀਆਂ ਸਦੀਆਂ ਤੱਕ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਰਤੀ ਤਾਂ ਜੋ ਧਰਤੀ ਤੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਗਵਾਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਟਾ ਦੇਵੇ। ਮੂਰਤੀਪੂਜਕਾਂ ਅਤੇ ਪਾਪਤੰਤਰੀਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਹੀ ਅਜਗਰ-ਆਤਮਾ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਫ਼ਰਕ ਕੇਵਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਪਾਪਤੰਤਰ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਦਿਖਾਵਾ ਕਰਦਿਆਂ, ਹੋਰ ਵੀ ਵੱਧ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਅਤੇ ਨਿਰਦਈ ਵੈਰੀ ਸੀ। ਰੋਮਵਾਦ ਦੇ ਮਾਧਿਅਮ ਨਾਲ

ਸੈਤਾਨ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਬੰਦੀ ਬਣਾ ਲਿਆ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਕਲੀਸਿਆ ਇਸ ਭਰਮ ਦੀਆਂ ਕਤਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵਹਿ ਗਈ, ਅਤੇ ਹਜ਼ਾਰ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਤੱਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕ ਅਜਗਰ ਦੇ ਕ੍ਰੋਧ ਹੇਠ ਦੁੱਖ ਸਹਿੰਦੇ ਰਹੇ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਪਾਪਤੰਤਰ, ਆਪਣੀ ਤਾਕਤ ਤੋਂ ਵੱਝਿਆ ਹੋਇਆ, ਅਤਿਆਚਾਰ ਤੋਂ ਹਟਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਉਭਰਦੇ ਵੇਖਿਆ, ਜੋ ਅਜਗਰ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਉਹੀ ਨਿਰਦਈ ਅਤੇ ਨਿੰਦਾਤਮਕ ਕੰਮ ਅੱਗੇ ਵਧਾਏਗੀ। ਇਹ ਸ਼ਕਤੀ, ਜੋ ਕਲੀਸਿਆ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਯੁੱਧ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਖ਼ਰੀ ਹੈ, ਮੇਮਨੇ ਵਰਗੇ ਸਿੰਗਾਂ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਦਰਿੰਦੇ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਕਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਲੇ ਦਰਿੰਦੇ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਉੱਠੇ ਸਨ, ਪਰ ਇਹ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਉੱਠਿਆ, ਜੋ ਉਸ ਕੰਮ ਦੇ ਸ਼ਾਂਤਮਈ ਉਭਾਰ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ। 'ਮੇਮਨੇ ਵਰਗੇ ਦੇ ਸਿੰਗ' ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਸੁਭਾਉ ਨੂੰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਦੋ ਮੂਲ ਸਿਧਾਂਤਾਂ—ਗਣਤੰਤਰਵਾਦ ਅਤੇ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟਵਾਦ—ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਭਲੀ ਭਾਂਤ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਿਧਾਂਤ ਇੱਕ ਕੰਮ ਵਜੋਂ ਸਾਡੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ਹਾਲੀ ਦਾ ਭੇਦ ਹਨ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਕਿਨਾਰਿਆਂ ਉੱਤੇ ਸ਼ਰਨ ਪਾਈ, ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਆਨੰਦਿਤ ਹੋਏ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਐਸੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚੇ ਸਨ ਜੋ ਪਾਪਵਾਦ ਦੇ ਅਹੰਕਾਰੀ ਦਾਅਵਿਆਂ ਅਤੇ ਰਾਜਸੀ ਸ਼ਾਸਨ ਦੀ ਜ਼ਾਲਿਮੀ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਨਿਰਣੈ ਕੀਤਾ ਕਿ ਨਾਗਰਿਕ ਅਤੇ ਧਾਰਮਿਕ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਵਿਸ਼ਾਲ ਨੀਹ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਸਰਕਾਰ ਕਾਇਮ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ।"

Signs of the Times, November 1, 1899.

ਮਿਲਰ ਤੀਜੀ ਪੀੜਾਕਾਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਿਆ, ਅਤੇ ਇਸ ਕਾਰਨ ਉਸ ਦੀ ਰਚਨਾ ਅਧੂਰੀ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਚਿਤ ਸੀ। ਸਿਸਟਰ ਫ੍ਰਾਈਟ ਇਹ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮਿਲਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਚੁਣਿਆ ਹੋਇਆ ਸੰਦੇਸ਼ਵਾਹਕ ਸੀ; ਕਿ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਉਹ ਐਲੀਆਹ ਅਤੇ ਯੂਹੰਨਾ ਬਪਤਿਸਮਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਕਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਲਈ ਬੁਲਾਹਟ ਵਿੱਚ ਐਲੀਸ਼ਾ ਦੁਆਰਾ, ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਵਿੱਚ ਮੂਸਾ ਦੁਆਰਾ। ਪਵਿੱਤਰ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੇ ਐਸੀ ਟਿੱਪਣੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਦਰਸਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਦੂਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੀ ਉਠਾਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਬਰ ਦੇ ਕੋਲ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਪਰ ਇਹ ਮਿਲਰ ਬਾਰੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਟਿੱਪਣੀ ਹੈ। ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਕੰਮ ਉਸ ਇਤਿਹਾਸ ਦੁਆਰਾ ਸੀਮਿਤ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਖੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਮਿਲਰ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਕਥਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਨੂੰ ਪਹਿਚਾਣਣਾ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਲਾਜ਼ਮੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਵਾਲੇ ਬਚਨ ਦੀ ਸੱਚੀ ਜੋਤ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ।

ਮਿਲਰ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼, ਦੂਤਕ, ਦਿਸ਼ਾ-ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਢਾਂਚਾ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਇਆ ਜੋ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕਤਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੀਆਂ ਦੋ ਉਜਾੜ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਉੱਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਸੀ। ਇਸ ਕਾਰਣ, ਉਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਉਜਾੜ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ, ਮਿਲਰ ਵੱਲੋਂ ਗਲਤ ਸਮਝੀਆਂ ਗਈਆਂ। ਤਥਾਪਿ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਗਲਤਫ਼ਹਿਮੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਹੱਥਕੁਕ ਦੀਆਂ ਦੋ ਪਵਿੱਤਰ ਤਖ਼ਤੀਆਂ ਉੱਤੇ ਆਪਣਾ ਸਥਾਨ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੀ, ਜਿੱਥੇ ਮਿਲਰ ਦੇ ਕੰਮ ਦੁਆਰਾ ਖੜ੍ਹੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਬੁਨਿਆਦਾਂ ਨੂੰ ਚਿੱਤਰਾਤਮਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰੇਰਣਾ 1843 ਦੇ ਚਾਰਟ ਬਾਰੇ ਇਹ ਲਿਖ ਸਕੀ ਕਿ ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਹੱਥ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

"ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਵਿਖਾਇਆ ਕਿ 1843 ਦਾ ਚਾਰਟ ਉਸ ਦੇ ਹੱਥ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਭਾਗ ਬਦਲਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ; ਕਿ ਅੰਕੜੇ ਉਹੋ ਜਿਹੇ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਹੱਥ ਕੁਝ ਅੰਕੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਕ ਭੁੱਲ ਉੱਤੇ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਲੁਕਾਈ ਰੱਖਿਆ, ਤਾਂ ਜੋ ਕੋਈ ਵੀ ਉਸ ਨੂੰ ਨਾ ਵੇਖ ਸਕੇ, ਜਦ ਤੱਕ ਉਸ ਦਾ ਹੱਥ ਹਟਾਇਆ ਨਾ ਗਿਆ।"

"ਤਦ ਮੈਂ 'ਰੇਜ਼ਾਨਾ' ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵੇਖਿਆ ਕਿ 'ਬਲੀਦਾਨ' ਸ਼ਬਦ ਮਨੁੱਖੀ ਬੁੱਧੀ ਦੁਆਰਾ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਮੂਲ ਪਾਠ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਇਸ ਦੀ ਸਹੀ ਸਮਝ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਿਆਂ ਦੇ ਘੰਟੇ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਏਕਤਾ ਮੌਜੂਦ ਸੀ, 1844 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਤਦ ਲਗਭਗ ਸਭ ਹੀ 'ਰੇਜ਼ਾਨਾ' ਦੀ ਸਹੀ ਸਮਝ ਉੱਤੇ ਇਕਮਤ ਸਨ; ਪਰ 1844 ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਸ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ, ਹੋਰ ਵਿਚਾਰ ਅਪਣਾਏ ਗਏ, ਅਤੇ ਹਨੇਰਾ ਅਤੇ ਉਲਝਣ ਪਿੱਛੋਂ ਆਏ।" Review and Herald, November 1, 1850.

ਫ਼ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਦੀ ਦਿਸ਼ਾ-ਨਿਰਦੇਸ਼ ਅਧੀਨ ਮਿਲਰ ਦੁਆਰਾ ਇਕੱਠੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਪ੍ਰਭੂ ਵੱਲੋਂ ਹੀ ਦਿਸ਼ਿਤ ਸਨ, ਅਤੇ 1843 ਦੇ ਚਾਰਟ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮਿਲਰ ਦੀ ਇਹ ਸਮਝ ਕਿ "the daily" ਮੂਰਤੀਪੂਜਕਤਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਠੀਕ ਸੀ। ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦ "tamid," ਜਿਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ "the daily" ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਪੰਜ ਵਾਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਉਜਾੜ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਦੋ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਆਪਸੀ ਸੰਬੰਧ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ—ਪਹਿਲਾਂ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ।

ਮਿਲਰ ਵੱਲੋਂ "ਰੋਜ਼ਾਨਾ" ਨੂੰ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕਤਾ ਦੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਕ ਵਜੋਂ ਸਮਝਣਾ ਉਸ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਢਾਂਚੇ ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਵਰਤਿਆ, ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਅਤਿ-ਆਵਸ਼ਕ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕਤਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਕ੍ਰਮਬੱਧ ਸੰਬੰਧ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਸਭ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਨੂੰ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਾਸਤੇ ਉਹ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇਕਸਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸ ਦਾ ਮੂਲ ਸੰਦਰਭ-ਬਿੰਦੂ ਬਣ ਗਿਆ।

"ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ" ਵਿੱਚ, 1798 ਵਿੱਚ, ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੀ ਮੁਹਰ ਖੋਲ੍ਹੀ ਗਈ, ਅਤੇ ਉਹ ਮੁੱਖ ਅੰਸ਼, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਿਸਟਰ ਫ੍ਰਾਈਟ ਨੇ ਐਡਵੈਂਟ ਅੰਦੋਲਨ ਦਾ "ਕੇਂਦਰੀ ਸਤੰਭ" ਅਤੇ "ਨੀਂਹ" ਵਜੋਂ ਪਹਿਚਾਣਿਆ, ਦਾਨੀਏਲ ਅੱਠਵਾਂ ਅਧਿਆਇ, ਚੌਦਵੀਂ ਆਇਤ ਸੀ।

"ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰੀ ਵਾਕ, ਜੋ ਹੋਰ ਸਭਨਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਐਡਵੈਂਟ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਨੀਂਹ ਅਤੇ ਕੇਂਦਰੀ ਸਤੰਭ ਦੇਵੇਂ ਹੀ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਸੀ, 'ਦੇ ਹਜ਼ਾਰ ਤਿੰਨ ਸੌ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ; ਫਿਰ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਸ਼ੁੱਧ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।' [ਦਾਨੀਏਲ 8:14.]" *The Great Controversy*, 409.

ਚੌਦਵੀਂ ਆਯਤ ਤੇਰਹਵੀਂ ਆਯਤ ਦਾ ਉੱਤਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਉਹ ਉੱਤਰ ਅਰਥਹੀਣ ਹੈ।

ਤਦ ਮੈਂ ਇੱਕ ਪਵਿੱਤਰ ਜਣੇ ਨੂੰ ਬੋਲਦੇ ਸੁਣਿਆ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪਵਿੱਤਰ ਜਣੇ ਨੇ ਉਸ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਪਵਿੱਤਰ ਜਣੇ ਨੂੰ, ਜੋ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਕਿਹਾ, "ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਬਲੀਦਾਨ, ਅਤੇ ਉਜਾੜ ਪਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਅਪਰਾਧ ਸੰਬੰਧੀ ਇਹ ਦਰਸ਼ਨ ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਰਹੇਗਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਅਤੇ ਸੈਨਾ ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠਾਂ ਰੱਦਿਆ ਜਾਵੇ?" ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਦੇ ਹਜ਼ਾਰ ਤਿੰਨ ਸੌ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ; ਤਦ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਸ਼ੁੱਧ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।" ਦਾਨੀਏਲ 8:13, 14.

ਇਹ ਦੋ ਆਯਤਾਂ ਉਸ ਗਿਆਨ-ਵਾਧੇ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹਨ ਜੋ 1798 ਵਿੱਚ "ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ" ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਖੋਲ੍ਹੇ ਜਾਣ ਤੇ ਉਤਪੰਨ ਹੋਇਆ। ਤੇਰਹਵੀਂ ਆਯਤ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਉਜਾੜ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ ਉੱਤੇ ਮਿਲਰ ਨੇ ਆਪਣਾ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ-ਸੰਬੰਧੀ ਮਾਡਲ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮਿਲਰ ਨੇ ਤੇਰਹਵੀਂ ਆਯਤ ਵਿੱਚ "ਰੋਜ਼ਾਨਾ" ਦੀ ਪਛਾਣ ਬੁੱਤਪਰਸਤੀ ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ "ਉਜਾੜ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ" ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ-ਸੰਬੰਧੀ ਮਾਡਲ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਦੂਤਾਂ ਨੇ ਮਿਲਰ ਲਈ ਸਮਝਣਯੋਗ ਕੀਤਾ, ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਆਯਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ 1798 ਵਿੱਚ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਏ ਗਿਆਨ-ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਤਦਾਪਿ, ਮਿਲਰ ਨੂੰ ਉਹ ਅਗਲੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇਖਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਜੋ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਮੰਚ ਉੱਤੇ ਆਉਣੀ ਸੀ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਅਤਿਆਚਾਰ ਕਰਨੇ ਸੀ।

"ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਦੋ ਸਿੰਗਾਂ ਵਾਲੇ ਜਾਨਵਰ ਦਾ ਮੂੰਹ ਅਜਗਰ ਵਰਗਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਉਸ ਦੇ ਸਿਰ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਉਸ ਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਨਿਕਲੇਗਾ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਵਿਸ਼ਿਆਵਾਂ ਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ; ਕਿ ਮਾਂ ਧੀਆਂ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰੀ ਅਤੇ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਭਿੰਨ ਸੀ। ਉਸ ਦਾ ਆਪਣਾ ਸਮਾਂ ਰਹਿ ਚੁੱਕਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਲੰਘ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਧੀਆਂ, ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਪੰਥ, ਅਗਲੇ ਸਨ ਜੋ ਮੰਚ ਉੱਤੇ ਆਏ ਅਤੇ ਉਸੇ ਮਨੋਭਾਵ ਨੂੰ ਕਿਰਿਆਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਜੋ ਮਾਂ ਕੋਲ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਪਵਿੱਤਰ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਉਤਪੀੜਨ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਮਾਂ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿੱਚ ਘਟਦੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਤਿਵੇਂ ਧੀਆਂ ਵਧ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਉਹ ਉਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰਨਗੀਆਂ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਮਾਂ ਕਰਦੀ ਸੀ।" *Spalding and Magan*, 1.

ਮਿਲਰ ਦੀ ਤੀਜੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਨਾ ਦੇਖ ਸਕਣ ਦੀ ਅਸਮਰਥਤਾ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਅਜੇਹੇ ਨਿਸ਼ਕਰਸ਼ ਕੱਢਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਜੋ ਸਿਰਫ਼ ਗਲਤ ਸਨ। ਮਿਲਰ ਨੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਦੇ ਅਧਿਆਇ ਤੇਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿਚੋਂ ਉੱਠਣ ਵਾਲੇ ਜਾਨਵਰ ਨੂੰ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਰੋਮ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਵਿਚੋਂ ਉੱਠਣ ਵਾਲੇ ਜਾਨਵਰ ਨੂੰ ਪਾਪਾਈ ਰੋਮ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਿਆ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਦੇ

ਅਧਿਆਇ ਸਤਰਾਂ ਦੀ ਉਸ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਵੀ ਇਸ ਗੱਲ ਕਰਕੇ ਖਾਮੀਯੁਕਤ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੀ ਦੂਜੀ ਉਜਾੜਨ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਤੀ ਤੋਂ ਆਗੇ ਤੱਕ ਫੈਲੇ ਹੋਏ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਦੇਖ ਨਾ ਸਕਿਆ। ਇਸ ਕਾਰਨ, ਜਦੋਂ ਮਿਲਰ ਨੇ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਵਿੱਚ ਰੋਮੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੀ ਅਜਿਹੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਜੋ ਦੋ ਪੜਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਆਈ। ਇਹ ਉਸ ਵੇਲੇ ਦੀ ਅਤੇ ਅੱਜ ਵੀ ਇੱਕ ਸਹੀ ਲਾਗੂਕਰਨ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਰਾਜਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਵਜੋਂ ਸਮਝਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਜੋ ਰੋਮ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਕਿਤ ਚੌਥੇ ਰਾਜ ਤੋਂ ਆਗੇ ਤੱਕ ਜਾਂਦੀ ਹੋਵੇ। ਉਸ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਪਛਾਣਿਆ ਕਿ ਰੋਮ ਦਾ ਚੌਥਾ ਰਾਜ ਦੋ ਪੜਾਵਾਂ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਜੋ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਰੋਮ ਅਤੇ ਪਾਪਾਈ ਰੋਮ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਇਹ ਨਾ ਦੇਖ ਸਕਿਆ ਕਿ ਪਾਪਾਈ ਰੋਮ ਪੰਜਵਾਂ ਰਾਜ ਵੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਛੇਵਾਂ ਰਾਜ ਆਉਣਾ ਸੀ।

ਦਾਨੀਏਲ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਵਿੱਚ, ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਨੇ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਪੰਜਵੇਂ ਰਾਜ ਦੇ ਤੱਤਾਂ ਨੂੰ ਚੌਥੇ ਰਾਜ ਨਾਲ ਇਕੱਠੇ ਜੋੜ ਦਿੱਤਾ। ਮੂਲ ਪੱਧਰ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਠੀਕ ਸੀ, ਪਰ ਅਧੂਰੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਰਾਜਾਂ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਉਲੇਖ ਉਸਦੇ ਆਖਰੀ ਉਲੇਖ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਯਿਸੂ, ਜੋ ਅਲਫਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਹੈ, ਸਦਾ ਅੰਤ ਨੂੰ ਆਰੰਭ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਲਗਾਤਾਰ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਦੋ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਭੇਦ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹੋਣ ਕਾਰਨ, ਮਿਲਰ ਲਈ ਇਹ ਪਛਾਣਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਅਧਿਆਇ ਬਾਰਾਂ ਪੈਗਨਵਾਦ (ਅਜਗਰ) ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਅਧਿਆਇ ਤੇਰਾਂ ਦਾ ਸਮੁੰਦਰੀ ਜਾਨਵਰ ਪਾਪਤੰਤਰ (ਜਾਨਵਰ) ਹੈ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਅਧਿਆਇ ਤੇਰਾਂ ਦਾ ਧਰਤੀ ਦਾ ਜਾਨਵਰ ਧਰਮਤਿਆਗੀ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟਵਾਦ (ਝੂਠਾ ਨਬੀ) ਹੈ।

ਮਿਲਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਵਾਕ ਦੇ ਬਾਰੂਵੇਂ ਅਤੇ ਤੇਰੂਵੇਂ ਅਧਿਆਇਆਂ ਵਿੱਚ ਅਜਗਰ, ਜਾਨਵਰ ਅਤੇ ਝੂਠੇ ਭਵਿੱਖਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਲਗਾਤਾਰ ਰਾਜਾਂ ਵਜੋਂ ਦੇਖਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਕਾਰਨ ਉਹ ਆਪਣੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਸੰਬੰਧੀ ਤਰਕ-ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇਹ ਮੰਨਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਦੋ ਅਧਿਆਇ ਉਹਨਾਂ ਤਿੰਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਲਗਾਤਾਰ ਚਿੱਤਰਣ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਆਰਮਾਗੇਦੋਨ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਜੇ ਜੋਤਿ ਮਿਲਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਹ ਉਸ ਦੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਲਈ ਪੂਰਨ ਜੋਤਿ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਦੀ ਪਰਖ ਉਸ ਜੋਤਿ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ।

ਤਿੰਨ ਉਜਾੜ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ (ਅਜਗਰ, ਜਾਨਵਰ ਅਤੇ ਝੂਠਾ ਨਬੀ) ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ "ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ" ਵਿੱਚ, 1989 ਵਿੱਚ, Future for America ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਉਹ ਅਵਤਰਨੀ ਜੋ ਦਾਨੀਏਲ ਅਧਿਆਇ ਗਿਆਰਾਂ, ਆਇਤ ਚਾਲੀ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਵਿੱਚ ਸੇਵੀਅਤ ਯੂਨੀਅਨ ਦੇ ਪਤਨ ਨਾਲ ਅਨਸੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸੀ, ਜਦਕਿ ਮਿਲਰ ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਦਾਨੀਏਲ ਗਿਆਰਾਂ ਦੀਆਂ ਆਖਰੀ ਛੇ ਆਇਤਾਂ ਨੂੰ Future for America ਦੀ ਲਹਿਰ ਦੀ ਨੀਂਹ ਅਤੇ ਕੇਂਦਰੀ ਖੰਭ ਵਜੋਂ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਦਾਨੀਏਲ ਅਧਿਆਇ ਗਿਆਰਾਂ ਦੀ ਆਇਤ ਚਾਲੀ ਉਸ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦਾ ਸਾਰ ਪ੍ਰਸਤੁਤ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਦਾਨੀਏਲ ਅਧਿਆਇ ਅੱਠ ਦੀਆਂ ਆਇਤਾਂ ਤੇਰਾਂ ਅਤੇ ਚੌਦਾਂ ਉਸ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦਾ ਸਾਰ ਪ੍ਰਸਤੁਤ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ ਜੋ ਮਿਲਰਾਈਟ ਲਹਿਰ ਵਿੱਚ ਅਨਸੀਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਅਤੇ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੱਖਣ ਦਾ ਰਾਜਾ ਉਸ ਉੱਤੇ ਧੱਕਾ ਮਾਰੇਗਾ; ਅਤੇ ਉੱਤਰ ਦਾ ਰਾਜਾ ਰਥਾਂ, ਘੁੜਸਵਾਰਾਂ ਅਤੇ ਬਹੁਤੀਆਂ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਬਵੰਡਰ ਵਾਂਗ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਆਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਉਹ ਦੋਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਉੱਛਾਣ ਮਾਰਦਾ ਹੋਇਆ ਲੰਘ ਜਾਵੇਗਾ। ਦਾਨੀਏਲ 11:40.

ਇਹ ਆਯਤ ਉਸ ਯੁੱਧ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ 1798 ਵਿੱਚ "ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ" ਦੱਖਣ ਦੇ ਰਾਜੇ ਅਤੇ ਉੱਤਰ ਦੇ ਰਾਜੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ। ਦੱਖਣ ਦਾ ਰਾਜਾ ਨਾਸਤਿਕ ਫ਼ਰਾਂਸ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਉਸੇ ਸਾਲ ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਥਾ ਨੂੰ ਘਾਤਕ ਘਾਵ ਦਿੱਤਾ। ਇੱਥੇ ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਥਾ ਨੂੰ ਉੱਤਰ ਦੇ ਰਾਜੇ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਅਨੁਸਾਰ 1798 ਵਿੱਚ ਫ਼ਰਾਂਸ ਦਾਨੀਏਲ ਅਧਿਆਇ ਸੱਤ ਦੇ ਦਸ ਰਾਜਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦਸਵਾਂ ਹਿੱਸਾ ਸੀ। ਉਹ ਦਸ ਰਾਜ ਬੁਤਪਰਸਤ ਰੋਮ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਬੁਤਪਰਸਤ ਰੋਮ ਅਜਗਰ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਥਾ (ਉੱਤਰ ਦਾ ਰਾਜਾ) ਦਰਿੰਦੇ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਆਯਤ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰ ਦਾ ਰਾਜਾ (ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਥਾ), ਜਿਸ ਨੂੰ ਆਯਤ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦਾ ਘਾਤਕ ਘਾਵ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਦੱਖਣ ਦੇ ਰਾਜੇ (ਨਾਸਤਿਕਤਾ ਦੇ ਰਾਜੇ) ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪ੍ਰਤਿਘਾਤ ਕਰੇਗਾ। ਜਦੋਂ ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਥਾ ਨੇ ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤਿਘਾਤ ਕੀਤਾ, ਤਦ ਨਾਸਤਿਕਤਾ ਦਾ ਰਾਜਾ ਫ਼ਰਾਂਸ ਦੇ

ਰਾਸ਼ਟਰ ਤੋਂ ਸੇਵੀਅਤ ਯੂਨੀਅਨ ਦੇ ਸੰਘ ਤੱਕ ਸਰਕ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਫ਼ਰਾਂਸ ਇੱਕ ਰਾਸ਼ਟਰ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਜਦੋਂ ਇਸ ਆਯਤ ਵਿੱਚ ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਥਾ ਨੇ ਦੱਖਣ ਦੇ ਰਾਜੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪ੍ਰਤਿਘਾਤ ਕੀਤਾ, ਤਦ ਦੱਖਣ ਦੇ ਰਾਜੇ ਦੀ ਪਛਾਣ “ਦੇਸ਼ਾਂ” ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੂਰਵ ਸੇਵੀਅਤ ਯੂਨੀਅਨ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਉੱਤਰ ਦਾ ਰਾਜਾ (ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ) ਪ੍ਰਤਿਘਾਤ ਕਰਨ ਲੱਗਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਨਾਲ “ਰਥ,” “ਘੁੜਸਵਾਰ” ਅਤੇ “ਬਹੁਤੀਆਂ ਜਹਾਜ਼ਾਂ” ਲਿਆਇਆ। ਰਥ ਅਤੇ ਘੁੜਸਵਾਰ ਸੈਨਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹਨ, ਅਤੇ ਜਹਾਜ਼ ਆਰਥਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹਨ। ਜੇ ਸ਼ਕਤੀ ਸੇਵੀਅਤ ਯੂਨੀਅਨ ਨੂੰ ਡਹਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਅਪਵਿੱਤਰ ਗਠਜੋੜ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਈ, ਉਹ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਸੀ; ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਦੇ ਅਧਿਆਇ ਤੋਂ ਵਿੱਚ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਦੀਆਂ ਦੋ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਛਾਣੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਬਲ ਅਤੇ ਅਰਥਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਪਾਪਾਈ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਛਾਪ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਛਾਪ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਖਰੀਦਣ ਜਾਂ ਵੇਚਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਅੱਗੇ, ਉਸ ਛਾਪ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦੇ ਘਾਟ ਉਤਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਚਾਲੀਵੀਂ ਆਇਤ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ ‘ਤੇ ਅਜਗਰ (ਦੱਖਣ ਦਾ ਰਾਜਾ), ਦਰਿੰਦੇ (ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ) ਅਤੇ ਝੂਠੇ ਨਬੀ (ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ) ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦੀ ਹੈ। 1989 ਵਿੱਚ “ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ” ਲਈ ਇਹ ਆਧਾਰਭੂਤ ਆਇਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨ ਉਜਾੜ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਆਰਮਾਗੇਡਨ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਠੀਕ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਮਿਲਗਾਈਟ ਅੰਦੋਲਨ ਦੀਆਂ ਆਧਾਰਭੂਤ ਆਇਤਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਬੁਤਪਰਸਤੀ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੀਆਂ ਦੋ ਉਜਾੜ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕੀਤੀ ਸੀ।

ਇਹ ਆਯਤ ਦੱਖਣ ਦੇ ਰਾਜੇ ਅਤੇ ਉੱਤਰ ਦੇ ਰਾਜੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਯੁੱਧ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਆਯਤ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ (1798) ਦੱਖਣ ਦਾ ਰਾਜਾ ਪ੍ਰਬਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਆਯਤ ਦੇ ਅੰਦਰ ਉੱਤਰ ਦਾ ਰਾਜਾ ਪ੍ਰਤਿਘਾਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੱਖਣ ਦੇ ਰਾਜੇ ਉੱਤੇ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਆਯਤ ਦਾ ਆਰੰਭ ਉੱਤਰ ਦੇ ਰਾਜੇ ਅਤੇ ਦੱਖਣ ਦੇ ਰਾਜੇ ਵਿਚਕਾਰ ਯੁੱਧ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਯਤ ਵਿੱਚ ਨਿਹਿਤ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰੀ ਅਤੇ ਦੱਖਣੀ ਰਾਜਿਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਉਹੀ ਯੁੱਧ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਵਿਰੁੱਧ ਨਤੀਜਿਆਂ ਨਾਲ। ਆਰੰਭ ਨੇ 1798 ਵਿੱਚ “ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ” ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਦਾ ਯੁੱਧ 1989 ਵਿੱਚ “ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ” ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਆਯਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਲਿਖਿਤ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੀ ਅਲਫਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ, ਆਰੰਭ ਅਤੇ ਅੰਤ, ਦੀ ਮੋਹਰ ਸਮਾਈ ਹੋਈ ਹੈ।

ਇਸ ਆਇਤ ਦਾ ਵਾਸਤਵਿਕ ਇਤਿਹਾਸ 1989 ਵਿੱਚ ਸੇਵੀਅਤ ਯੂਨੀਅਨ ਦੇ ਪਤਨ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਹੋਇਆ ਆਇਤ ਇਕਤਾਲੀ ਦੇ ਐਤਵਾਰ ਕਾਨੂੰਨ ਤੱਕ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਐਤਵਾਰ ਕਾਨੂੰਨ ਉੱਤੇ ਤੇਜ਼ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਰਾਹੀਂ ਆਧੁਨਿਕ ਬਾਬਲ ਦਾ ਤਿਹਰਾ ਸੰਘ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਆਇਤ ਚਾਲੀ 1798 ਵਿੱਚ ਉਸ ਵੇਲੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਘਾਤਕ ਘਾਅ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੂਰ ਦੀ ਵੈਸ਼ਿਆ ਭੁਲਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਆਇਤ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਇਤਿਹਾਸ ਆਇਤ ਇਕਤਾਲੀ ਦੇ ਐਤਵਾਰ ਕਾਨੂੰਨ ਉੱਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਘਾਤਕ ਘਾਅ ਚੰਗਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੂਰ ਦੀ ਵੈਸ਼ਿਆ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਰੰਭ ਅਤੇ ਸਮਾਪਤੀ ਦੀ ਮੋਹਰ ਕੇਵਲ ਆਇਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦੇ ਪਾਠ ਉੱਤੇ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਆਇਤ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਸਮੂਹ ਇਤਿਹਾਸ ਉੱਤੇ ਵੀ ਲਿਖੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਇਹ ਆਇਤ ਉਸ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਢਾਂਚੇ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਕੇਵਲ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕਤਾ (ਅਜਗਰ) ਅਤੇ ਪਾਪਤੰਤਰਵਾਦ (ਜਾਨਵਰ) ਉੱਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਤਿੰਨ ਉਜਾੜਨ ਵਾਲੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਸੰਰਚਨਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਆਰਮਾਗੇਦੋਨ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਮਿਲਰ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਰੂਪਰੇਖਾ ਨੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਜਾਂਚਕਾਰੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਆਗਮਨ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ Future for America ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਰੂਪਰੇਖਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਆਗਮਨ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। 1989 ਵਿੱਚ “ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ” ਉੱਤੇ, ਜਦੋਂ ਸੇਵੀਅਤ ਯੂਨੀਅਨ ਦੇ ਪਤਨ ਸਮੇਂ ਦਾਨੀਏਲ ਗਿਆਰਾਂ ਦੀਆਂ ਆਖ਼ਰੀ ਛੇ ਆਯਤਾਂ ਤੋਂ ਮੋਹਰ ਹਟਾਈ ਗਈ, ਤਦ ਇੱਕ ਤਿੰਨ-ਪੜਾਅ ਵਾਲੀ ਪਰਖ ਅਤੇ ਸੁੱਧੀਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ। ਮਿਲਰ ਵੱਲੋਂ ਕੇਵਲ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕਤਾ ਅਤੇ ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਨੂੰ ਹੀ ਦੇਖਣਾ, ਅਤੇ ਧਰਮਤਿਆਗੀ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟਵਾਦ ਨੂੰ ਨਾ ਦੇਖਣਾ, ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਠੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਣ ਲਈ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਲਾਈ ਦਰਿਆ ਦੀ ਉਸ ਦਰਸ਼ਨਾਵਲੀ ਨੂੰ ਸਹੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ

ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕੇ ਜਿਸ ਤੋਂ 1798 ਵਿੱਚ ਮੋਹਰ ਹਟਾਈ ਗਈ ਸੀ।

ਅਸੀਂ ਉਸ ਵਿਚਾਰ-ਵਿਮਰਸ਼ ਨੂੰ ਅਗਲੇ ਲੇਖ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਰੱਖਾਂਗੇ।

“ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਗੁਆਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਲੇਸ਼ਪੂਰਨ ਸਮੇਂ ਸਾਡੇ ਅੱਗੇ ਹਨ। ਸੰਸਾਰ ਯੁੱਧ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਉਥਲ-ਪੁਥਲ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜਲਦੀ ਹੀ ਉਹ ਕਲੇਸ਼ਮਈ ਦ੍ਰਿਸ਼, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਘਟਿਤ ਹੋਣਗੇ। ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਗਿਆਰਹਵੀਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਲਗਭਗ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਪੂਰਤੀ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਚੁੱਕੀ ਹੈ। ਇਸ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਵਿੱਚ ਜੇ ਇਤਿਹਾਸ ਘਟ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਬਹੁਤ ਹਿੱਸਾ ਮੁੜ ਦੁਹਰਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ।”

“ਤੀਹਵੇਂ ਪਦ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਐਸੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਉਲੇਖ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ‘ਤੀਹਵੇਂ ਤੋਂ ਛੱਤੀਵੇਂ ਪਦ ਤੱਕ ਉਧਰਿਤ ਹਨ।”

“ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਵਰਣਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਦੀਆਂ-ਜੁਲਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਾਪਰਨਗੀਆਂ।”

Manuscript Releases, number 13, 394.